

FAGSTOFF

Livet – en oppsummering (på en måte)

Desember 3, 2024

Last ned som PDF

Et forsøk på en beskrivelse av noen rare greier

Lars Poverud

lpoverud@online.no

Kjære leser!

Til deg som ikke kjenner meg, eller aldri har hørt om meg. Jeg heter Lars Poverud, og har skrevet en god del dikt, og en smule artikler. Det nedenforstående er et slags forsøk på å beskrive noe jeg ikke skjønner selv. Jeg har skrevet artikler til denne publikasjonen tidligere, og nå kommer noe jeg aldri har gjort før. En slags skildring av hva som har skjedd de siste månedene. Jeg skal med andre ord «snakke ut om den vanskelige tiden.»

Foto: Adobe Stock, Deagreeez

En underlig opplevelse

Det var sensommer 2024. Været var fint, og jeg satt og så på tennis på fjernsynet. Leste litt innimellom. Ruud tapte. Så

Oppdaget jeg at det var mennesker i leiligheten. Mennesker jeg ikke hadde sluppet inn. Men de var der. Først ganske mange, så var det til slutt to igjen. Den ene herren hadde på seg en slags overall i voldsomt psykedeliske farger. Han gikk fram og tilbake, fram og tilbake i leiligheten min (strengt tatt kommunen sin). Lette nok etter noe. Han ville ikke høre på meg da jeg ba ham om å roe seg ned litt.

Den andre satt imellom sofaen og stuebordet. På gulvet. Jeg prøvde å si til ham at han kanskje hadde hatt det mer komfortabelt ved å sette seg i sofaen, men det var han ikke interessert i. Alt var veldig klart. Alt var virkelig. Jeg satt der, og var vitne til at jeg ikke hadde kontroll over egen leilighet. Mannen i psykedeliske overalls fortsatte å gå fram og tilbake, fram og tilbake. Mannen mellom sofaen og stuebordet satt der med sitt halvlange hår og briller. Med sølvaktig, tynn ramme.

Jeg var redd.

Jeg er en høflig vert, så jeg fant ut, i min visdom, at jeg måtte lage litt mat til disse herrene. Kanskje det ville fungere stabiliserende på hele situasjonen. Jeg ville jo ha dem ut av leiligheten min. Maten jeg lagde oppdaget jeg etter to dager. Den bestod av røkte kjøttpølser og, hold deg fast, sånne tabletter man bruker i oppvaskmaskinen.

Det var godt ment.

Så forsvant de to herrene. De ble bare borte. Jeg kom til meg selv og tenkte «Hva i huleste skjedde nå?» Jeg fant fort ut at her har jeg vært hallusinert

Og blei livredd

Jeg har aldri opplevd noe liknende. Jeg har alltid tenkt at jeg klarer meg med gjentakende depresjoner og angst i takhøyde. Dette var noe nytt. Noe skremmende nytt. Hva i huleste heiteste er dette for noe. Ringte bror min. Ringte en venn. Var livredd. Hvorfor skjedde dette?

Hvorfor

Skjedde

Dette?

Jeg snakket med psykologen jeg går til i etterkant, og det hadde i mellomtiden slått meg at hele hallusinasjonen var et slags speilbilde av et ran jeg blei utsatt for for en del år siden, hvor det var en sjef som satt i sofaen, og dirigerte herre nummer to for å finne noe de kunne stjele/forsyne seg med.

Sjefen spurte om jeg hadde noe alkohol. Jeg sa, som sant var, at jeg hadde to øl i kjøleskapet. Uinteressant. Han ville ha sprit. Og hasj. Noe jeg heller ikke hadde.

Kniver og fisketur

Jeg liker å fiske, og har fått en del kniver i gave opp gjennom årene, hvorav en var keramisk og superskarp. Disse kom den underordnete i øyne. Dette var midt på natten, og jeg hadde kun på meg et badehåndkle. Han tok tak i keramikk-kniven og en kjøkkenkniv. Han var ca 193 høy, ung og sikkert en hyggelig fyr i utgangspunktet. Men ikke akkurat nå. Han satte en kniv tett inntil huden på halsen min. Jeg var livredd.

Jeg tenkte «NÅ DØR JEG». Så for meg spruten fra Arteria Carotis.

Men, det gikk bra. Etter tre timer stakk knivmannen av med mitt fine Nikon speilreflekskamera, og det var sjefen og meg igjen i leiligheten. Han forlot etter hvert åstedet, men kom tilbake i firetiden for å spørre om han kunne overnatte. Bare til første buss kom.

Jeg prøvde å forklare at de akkurat hadde ranet meg, og at det derfor var en umulig tanke. Men han skal ha for forsøket.

De var borte. Jeg levde, og var fornøyd med det.

Nåsituasjonen

I det siste har det skjedd mye rart i det Poverudske sinn. Jeg har hatt flere episoder som kanskje kan kalles psykotiske. Jeg har snakket med mennesker som ikke er der, i noen tilfeller sånn at jeg skjønner at de ikke er der, i andre at jeg bare konverserer. Jeg går i søvne. Våkner på gulvet, raserer soverommet (ganger to) og aner ikke hvorfor, og husker ingenting. Så vidt jeg vet er det to søvngjengerier. En er REM-søvngjengeri, hvor man husker hva som har skjedd, og en annen, betydelig vanskeligere å behandle hvor man rusler av gårde og holder på uten å huske noe som helst.

Det er der jeg er. Inntil nylig har jeg ikke begitt meg ut på vandringer utenfor leiligheten, men så.....

Nederland

Jeg hadde gledet meg lenge. Til å dra på utveksling til Nederland for å lære mer om hvordan de jobber med mennesker med opptil flere diagnoser (jeg syns dobbeltdiagnosebegrepet er tøvete. Oftest kryr det av diagnoser, både fysiske og psykiske). I hvert fall. Jeg skulle lære mer om hvordan man gjør det der.

Alternativ virkelighet

Tenkte jeg.

Dag 1 og dag 2 gikk smertefritt. Spennende, og jeg gledet meg til dag 3. Jeg gikk og la meg i hotellsengen, og så blir alt tåkete og umulig å huske.

Jeg ble funnet bevisstløs ikke langt fra hotellet. De fikk vekket meg, og jeg var superhallusinert.

Jeg våknet dagen etter, og skjønte ingenting. Det var satt opp sånne greier på senga mi som skulle gjøre at jeg ikke skulle ramle ut. Men det var jo ikke sånne saker på hotellet! Ganske raskt kom en ung, fager sykepleier og jeg spurte hvor jeg var, og hvorfor. Hun kunne opplyse meg om at jeg ble hentet, og at de hadde vært bekymret for meg. Derfor hadde de tatt et av min praktfulle hjerne,

Jeg fikk selvsagt en frisk og freidig angstklump i magen/brystkassen og spurte henne om jeg hadde oppført meg ordentlig, noe hun kunne bekrefte. Jeg hadde tydeligvis underholdt ambulansepersonalet med at jeg var på party, med sigarer og Champagne, men oppført meg uklanderlig.

Det som er skremmende er at dette er første (og foreløpig eneste) gang jeg har beveget meg utenfor soverommet, og ut i verden. Jeg skjønner ikke hva som skjer.

Heldigvis var jeg påkledd!

Jeg er redd for å legge meg.

Jeg er redd for å gjøre noe som skader andre

Eller

Meg

Selv.

For å gå meg bort

For å bli påkjørt

For å utsette meg for fare

For å bli ranet

For å bli vedvarende psykotisk

Jeg er rett og slett redd for å legge meg

Redd

for at det ikke finnes noen rasjonell forklaring på det som skjer med meg.

Tusen takk for at du har lest så langt kjære leser. Hvis du tenker at du skal gi meg kjeft, så finn på noe annet. Dette er muligens noe av det mest private/personlige jeg noen gang har lagt ut her.

Turen til Nederland ble svært forkortet for min del, og det er jeg veldig lei meg for. Dette gjorde så mye med meg at det eneste jeg lengtet til var leiligheten der jeg bor.

Så jeg fikk ordnet det sånn at fikk dra hjem.

Hva er det som skjer?

Hvorfor skjer dette?

Hvem vet? Kanskje det bare er noe som må være sånn akkurat nå? Kanskje det ikke finnes en forklaring?

En avslutning så langt

Nå sitter jeg her ved tastaturet og tenker at jeg sikkert kunne beskrevet dette hundre ganger bedre. Hvorfor skriver jeg om dette her? Fordi jeg trenger det, og fordi kanskje andre trenger det for å innse at vi ikke er aleine.

Kjære leser!

Tusen takk for at du leste helt ned hit, og jeg ønsker deg en vidunderlig dag fylt av skjønnhet og glede!

Hilsener og dype bukk fra

Lars